

ע"פ 8535/08/19 - בלאל קעדאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 8535-08-19 קעדאן נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	בלאל קעדאן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ערעור מיום 5.8.19 על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) 4340-07-15 מיום 14.7.19

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) מיום 14.7.19 בתיק 4340-07-15, בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדרו ביום 31.1.16.
2. ביום 19.7.15 הוגש כתב אישום כנגד המערער המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, עבירה בניגוד לתקנה 62 (2) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961; וכן סירוב להיבדק - נהיגה בשכרות בניגוד לתקנה 169(א) לתקנות התעבורה.
3. בהעדר התייצבות המערער לישיבת ההקראה ביום 31.1.16 הורשע המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ונגזר דינו והושת עליו העונשים הבאים:
 - א. קנס בסך 3,600 ₪;
 - ב. פסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 36 חודשים;
 - ג. פסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים.
4. ביום 16.6.19 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן נגד המערער במסגרתה טען כי לא קיבל הזמנה לדיון ולא ידע על מועד הדיון, ואף פסק הדין לא הומצא לו ונודע אודותיו לאחר שקיבל הודעה ממשרד הרישוי על חובתו לבצע אמצעי תיקון.

5. המערער טען כי הוא כופר במיוחס לו בכתב האישום, והכחיש שסרב להיבדק, ובתוך כך הדגיש כי ביצע את הנשיפה, אך מכשיר הנשיפה היה תקול.
6. המשיבה התנגדה לביטול פסק הדין וטענה כי כתב האישום וההזמנה לדין נשלחו לכתובת הרשומה, וצירפו את אישור המסירה, ואין כל עילה בחלוף 3.5 שנים ממתן גזר הדין, להורות על ביטול.
7. בית משפט קמא קבע כי פסק הדין שניתן ביום 31.1.16 הומצא למבקש, על פי אישור מסירה הקיים בתיק ביום 7.2.16, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בחלוף 3.5 שנים ממועד קבלת פסק הדין, שהיו שיש בו, לבדו, להורות על דחיית הבקשה.
8. עוד הוסיף בית משפט קמא כי יש מקום לדחות את הבקשה לגופה מאחר והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין.
9. באשר לעילה שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות, קבע בית משפט קמא כי קיים אישור מסירה חתום על ידי מיופה כוח של המערער הכולל את תאריך הדיון בו נשפט המערער בהעדרו ולא הציג כל ראיה או טענה שיש בה כדי להטיל ספק בדבר המסירה ו/או לסתור את חזקת המסירה. משכך קבע בית משפט קמא כי המערער זומן כדין והיה מקום לשפוט אותו בהעדרו.
10. באשר לעילה שעניינה חשש לעיוות דין - קבע בית משפט קמא כי אין די בהכחשת העבירה כדי להקים חשש לעיוות דין ולא הונחה כל ראיה המצביעה על סיכויי הגנתו של המערער, בוודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.
11. עוד הוסיף בית משפט קמא שבתצהיר שצורף לבקשה שהעלאת טענה של תקלה במכשיר הנשיפה, מבלי לתמוך זאת בראיות של ממש ו/או מבלי להראות שדבר זה לא נשלל בחומר הראיות הקיים, אין בהעלאת טענה זו כדי להקים עילה לביטול פסק הדין.
12. בית משפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק דין בהעדר, המערער לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניו.
13. בהודעת הערעור חזר ב"כ המערער על טענותיו כפי שנפרשו בפני בית משפט קמא, והדגיש כי בית משפט קמא שגה כאשר לא קיבל את הבקשה לביטול פסק הדין מאחר והוא לא קיבל את הזימון למועד ההקראה ואף הזימון לא נמסר לידי מיופה כוחו של המערער כלל ועיקר.
14. המערער הוסיף כי בית משפט קמא טעה כאשר קבע כי לא ייגרם למערער עיוות דין משהותיר פסק דין

הכולל עונש מחמיר יתר על המידה ומעבר לענישה המקובלת בעבירות מסוג זה.

15. בית משפט קמא, כך טען המערער, לא נתן משקל לעובדה כי אין עבר פלילי תעבורתי מכביד למערער וכי הוא לא סירב להיבדק אלא הייתה תקלה במכשיר הנשיפה.
16. עוד הוסיף המערער כי גזר הדין אינו מנומק, לא הובאו השיקולים בבחירת העונש שהוטל עליו ובפרט פסילה בפועל ממושכת החורגת ממתחם הענישה המקובל ובתוך כך התעלמות מנסיבותיו האישיות של המערער, שנמצא, כלשונו, בשלב אחרון וסופי לקבלת רישיון נהיגה תקף.
17. המדינה התנגדה לקבלת הערעור תוך הפניה לכך כי לא מתקיימת אף אחת מן העילות המובילות לביטול פסק דין שניתן בהעד, מאחר וקיים אישור מסירה כדת וכדין, הן למועד הדין והן ביחס להמצאת פסק הדין.
18. בנוסף, אין בנסיבות העניין עיוות דין שנגרם למערער, היות וטענת ההגנה נטענה מבלי לעיין בחומר החקירה.

הכרעה ;

19. לאחר ששמעתי את הצדדים, אני סבור כי דין הערעור להידחות.
20. סעיף 240 לחוק סדר דין פלילי, שכותרתו '**סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות**', הוא דין מיוחד שחל בין היתר על העבירות תעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש.
21. כעולה מסעיף 240 (3), בית המשפט רשאי לדון נאשם שלא בפניו אם הוא סבור שלא יהיה בכך משום עיוות דין כלפי הנאשם ובלבד שלא יטיל עליו מאסר, ובבקשה לביטול פסק דין מרשיע שניתן בהעד הנאשם, קיימת הפניה להוראת סעיף 130 (ח) לחסד"פ, וזאת בהתבסס על הוראת סעיף 240 (ב) לאותו חוק.
22. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי מציב שתי עילות חלופיות אשר בהתקיים אחת מהן יורה בית המשפט על ביטולו של פסק דין שניתן בהעדו של נאשם: קיומה של סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של הנאשם במשפטו או גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי-ביטול פסק-הדין.
23. באשר לעילה של אי התייצבות מסיבה מוצדקת, טען המערער כי לא קיבל כל הזמנה לדיון. בתיק בית

המשפט קיים אישור מסירה שנמסר למיזפה כוחו בשם וג'יה, וכעולה מהודעת הערעור עולה כי מדובר בשם זהה לשם אביו של המערער ששמו וג'יה, והמערער לא טרח לסתור את אישור המסירה החתום בידי וג'יה מיזפה כוחו, בהגשת תצהיר ערוך כדן מטעם וג'יה אשר מתייחס לאישור המסירה ולחתימה על אישור המסירה, והסתפק בטענה כי הוא לא קיבל את המסירה, כשברור שאישור המסירה לא נמסר לו ישירות אלא למיזפה כוחו כעולה מאישור המסירה.

24. אני דוחה את כל טענות המערער ביחס לתקינות אישור המסירה, מדובר באישור מסירה תקין, הכולל את שמו ותעודת הזהות של המערער ואף הוסף השם וג'יה בכתב יד ככל הנראה על ידי מבצע המסירה, ועל פיו ההזמנה לדיון נמסרה לבן משפחה המיזפה כוח והמערער לא סתר את תקינות אישור המסירה או לא צירף ראיה מטעם אביו המעיד ומלמד כי הוא לא חתום על אישור המסירה ועל כן ניתן לקבוע כי המערער קיבל הזמנה כדן ונמנע מלהתייצב.

25. באשר לחשש כי ייגרם למערער עיוות דין, המערער העלה שתי טענות, שבגדרו, יוצרות את החשש לעיוות הדין הנטען. המונח "עיוות דין" פורש בפסיקתו של בית משפט כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך (ראו ע"פ 1057/96 **אמסלו נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5), 160) או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה (ראו מ"ח 7929/96 **קוזלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(1), 529).

26. הטענה הראשונה לפיה הוא כופר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום וכי הייתה תקלה במכשיר הנשיפה ועל כן השארת פסק הדין על כנו, כשזו טענת ההגנה, גורמת לעיוות דין.

אין בידי לקבל טענה זו מאחר והמערער, אף לא עיין בחומר החקירה, וטען את הטענה בחלוף כ-7 שנים ממועד ביצוע העבירה (24.3.12 כמפורט בכתב האישום), מבלי לתת לנו הסבר הכיצד הוא זוכר את אשר אירע לפני כ-7 שנים ומניין למערער שהמכשיר היה תקול, במועד הרלוונטי לכתב האישום.

27. העלאת טענה שהמכשיר הנשיפה היה תקול, 7 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה, מבלי לתמוך זאת בראיות של ממש, ו/או מבלי להראות כל תימוכין בחומר החקירה (שלא עיין בו המערער), ומבלי לתת לנו כל אינדיקציה בתצהיר שהוגש מטעמו הכיצד הוא זוכר את אותו אירוע במדויק בחלוף הזמן הממושך מאז ועד מועד הגשת הבקשה, אין בה כדי להקים בנסיבות העניין עילה של חשש לעיוות דין, בהשארת פסק הדין על מכונו.

28. הטענה האחרת שבפי המערער באשר לעיוות הדין הינה בחומרת העונש שהושת עליו הכולל פסילה בפועל למשך 36 חודשים.

29. איני סבור שמדובר בעונש חמור במיוחד החורג ממתחם הענישה בעבירות המיוחסות למערער ולא

שוכנעתי כי במקרה זה תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך, מדובר בענישה, גם אם היא מחמירה, אינה סוטה בחומרתה, בצורה המצדיקה התערבות בו או ביטולו על בשל עיוות דין. לא מצאתי כי עונשו של המערער, על כלל רכיביו, מבטא עיוות דין, המצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. יתר על כן, איני סבור כי גזר דינו של המערער סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, באופן שמצדיק ביטול פסק הדין.

זאת ועוד, נקבע כבר בפסיקת בית המשפט העליון כי אף במקרים בהם תיקון 113 לא יושם כהלכתו - אין הדבר מחייב בהכרח התערבות בתוצאה אליה הגיעה הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 6238/13 פלוני נ' מדינת ישראל (08.06.2014); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (04.03.2015)).

על כן, לא מצאתי ממש בטענה לקיומו של עיוות דין.

30. יש להדגיש ולהוסיף שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בשיהוי ניכר שעה שבתיק בית המשפט קיים אישור מסירה המעיד כי גזר הדין נמסר למערער ביום 7.2.19, גם הוא נמסר לידי מיופה כוחו של המערער בשם וג'יה, בשני המקרים אישור המסירה בוצע על ידי רשות הדואר וביחס לאישור המסירה של המצאת פסק הדין לא טען המערער דבר וחצי דבר באשר לאי תקינות אישור המסירה המצוי בתיק בית משפט.

בעוד שהחוק (סעיף 130(ח)) מגדיר תקופה של 30 ימים, במסגרתם רשאי היה המערער להגיש את בקשתו לביטול גזר הדין - מצא הערער לנכון לעשות זאת רק בחלוף 3.5 שנים, וזאת, ללא כל סיבה מוצדקת או נימוקים לפניה כה מאוחרת, בשים לב לאישור המסירה של פסק הדין מיום 7/2/16. מכאן, ברור שהבקשה לביטול פסק הדין בהעדר הוגשה בחלוף 3.5 שנים מיום מתן גזר הדין, שיהוי ניכר לכל הדעות שאין בצדו כל הסבר מניח את הדעת.

גם מטעמי שיהוי בהגשת הבקשה, דין הבקשה להידחות. אין לתת יד לתופעה הנפסדת לפיה המערער מקבל לידיו את פסק הדין בזמן אמת, משלים עם פסק הדין, ועם קבלת הודעות ממשרד הרישוי, נזכר המערער שפסק הדין ניתן בהעדר ומגיש בקשה לבטלו תוך הכחשת קבלת פסק הדין, הכחשת הזימון מטענות שונות ומשונות כדי להקים בסיס ו/או עילה לביטול פסק הדין.

31. מכל האמור לעיל, דין הערעור להידחות.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ט, 16 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.